

Exekuční soud povolil na základě rozsudku, vynesného říšsko-německým soudem, jímž byl žalobce (čsl. státní příslušník) uznán nemanželským otcem vymáhající věřitelky a odsouzen platit jí výživné, exekuci k vydobytí výživného. K odporu povinného (žalobce) odepřel první soud tomuto exekučnímu titulu vykonatelnost a exekuci zrušil. Odvolací soud nevyhověl odporu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Je zcela nerozhodné, lze-li určení nemanželského otcovství jako důvod alimentární povinnosti pokládati také za zjištění, jež by se dotýkalo osobního stavu československého státního příslušníka. Přípustnost exekuce na základě říšsko-německého rozsudku musí totiž býti posouzena podle smlouvy a vládní vyhlášky, jak uveřejněny byly pod č. 130 a 131/24 Sb. z. a n. V úvahu přicházejí zde předpisy § 328 č. 1 a 3 civilního řádu soudního, který platí v Německé říši. S hlediska těchto předpisů není však závady proti vykonatelnosti rozsudku ve příčině alimentárních nároků vymáhajícího věřitele, protože v tuzemsku není zákonného předpisu, který by pro takové nároky stanovil výlučnou příslušnost tuzemského soudu (č. 1) a protože čl. 21 uvozovacího zákona k německému občanskému zákoníku, který jedná o vyživovací povinnosti nemanželského otce, není uveden mezi předpisy, které právě se týkají otázek, souvisejících s osobními stavy a pro které co do vykonatelnosti cizozemského exekučního titulu stanoveny jsou odchylky v odst. 3 (cit. § 328). Proto nesejde na tom, zda je povinný tuzemským státním příslušníkem.

Čís. 15020.

Soudním vymáháním dávky z nemovitosti není druhé knihovní zajištění této dávky, byla-li dávka již dříve knihovně zajištěna, třeba jen záznamem podle § 38 lit. c) knih. zák. a čl. III. uv. zák. k ex. ř.

(Rozh. ze dne 6. března 1936, R II 623/35.)

Rozvrhuje nejvyšší podání z exekučně prodané nemovitosti nepřikázal první soud československému státu přihlášenou dávku z majetku v přednostním pořadí. Důvody: Platební rozkaz byl doručen povinnému 28. prosince 1926, takže první 15% splátka dávky stala se podle § 55 zák. ze dne 8. dubna 1920 č. 309 Sb. z. a n. splatnou dne 28. ledna 1927 a zbytek v 6 pololetních splátkách. Dlužník sice zažádal o prodloužení platebních lhůt, což mu bylo povoleno a to v měsíčních splátkách à 4.000 Kč počínajíc od 15. dubna 1930 s podmínkou, že při nedodržení byť i jediné splátky bude celý nedoplatek najednou splatný. Již dle těchto lhůt jest zřejmo, že by celý nedoplatek per 40.000 Kč byl splatným v 10 měsících od 15. dubna 1930, tudíž posléze 15. února 1931,

takže zřejmě i takto povolené splátky byly by v delší době splatnými než ve 3 letech od udělení příklepu nazpět počítajíc. **R e k u r s n í s o u d** nevyhověl rekursu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu, v němž čsl. stát opětovně tvrdil, že k přetržení promlčecí lhůty došlo novým knihovním zajištěním dávky v roce 1932 (pol. C 29).

D ů v o d y:

Se stěžovatelem nelze souhlasiti, i když se vychází z jeho tvrzení, že dávka z majetku se stala splatnou 15. ledna 1931 a že byl její nedoplatek na nemovitosti, která byla dne 21. prosince 1934 vydražena, knihovně zajištěn jednak v r. 1930 a jednak v roce 1932. To proto, že druhé knihovní zajištění nemělo za následek přerušení promlčení přednostního práva a že jak od splatnosti dávky, tak od prvního knihovního zápisu uplynuly do dražby více než tři roky. Je pravda, že pro dávku z majetku neplatí předpis § 72 popl. zák. č. 50/1850 ř. z. a výnosu min. fin. č. 181/1850 ř. z., nýbrž zvláštní ustanovení, uvedené v § 62 odst. 3 zákona čis. 309/20. Toto však stanoví, že promlčení se přetrhuje každým úkonem, kterým se zahájí podle zákona soudní vymáhání dávky z nemovitosti. A takovým úkonem tu bylo první knihovní zajištění a nikoliv druhé, neboť nelze říci, že by druhým knihovním zajištěním byla zahájena soudní exekuce nuceným vkladem zástavního práva, když její obsah byl již prvním zajištěním vyčerpán, a to i kdyby šlo při prvním zajištění jen o záznam podle § 38 c) kn. zák. a čl. III. uv. zák. k ex. ř., který nevyžaduje žádného spravení sporem (Sb. n. s. 6122, 7393, 12734, 13532).

Čís. 15021.

Bylo-li smluvno, že daň z obratu nebude účtována, bude-li zboží vyvezeno, jest sleva této daně závislá pouze na skutečnosti, zda zboží bude vyvezeno čili nic.

(Rozh. ze dne 6. března 1936, Rv II 1012/33.)

Žalující přednesla, že prodala a dodala žalované firmě kůže. Při odesílání účtů, které šly zároveň se zbožím, zaúčtovala ještě 3% paušální daň z obratu. Zboží zaslala žalující na příkaz žalované firmě. Žalovaná kupní cenu správně zaplatila. Dodatečně však žádala o vrácení 3% paušálu s tím, že šlo o nepřímý vývoz, nepodléhající dani z obratu, ježto kůže byly dále zaslány žalovanou do jejího závodu do Německa. Dle dohody měla býti příslušná daň z obratu firmě žalované vrácena, jakmile kůže budou žalovanou vyvezeny a žalovaná dá žalující doklady o vývozu, na základě nichž budou dodávky osvobozeny od daně z obratu. Dle zákona musela žádati o osvobození od daně z obratu žalující. Na ujištění žalované, že budou žalobkyni poskytnuty doklady, na základě